

ION CHELCEA (1902-1991). RECUPERĂRI. RESTITUIRI

Abstract

This section is dedicated to the personalities directly connected to the founding of the Ethnographic Museum of Moldavia, but also to the ones who had influenced the first decades of this museum's existence. Naturally, this section would most frequently present documents, studies or works written by the ethnologist and sociologist Ion Chelcea, whose destiny had been connected to the one of our museum for almost 15 years (1943-1957). As part of our project focused on the knowledge of Ion Chelcea's work, initiated in the first volume of this Yearly Book in 2001, this year we publish only two documents. The first one is a "report on the scientific, didactic and organizer activity of Mr. Ion Chelcea, Ph.D.", most likely written in 1943; this report confirms his appointing as professor at "Cuza Vodă" University in Iași as well as the organizer of the Ethnographic Museum of Moldavia. The second document, entitled *Autobiography* and written during the period 1950-1951, presents unpublished information related to his life and activity from early childhood until the 6th decade of the former century.

Keywords: report, scientific activity, autobiography, Ion Chelcea.

Cuvinte-cheie: raport, activitatea științifică, autobiografie, Ion Chelcea.

În cadrul acestei secțiuni, inițiată în numărul precedent, publicăm doar două, dar extrem de importante, documente privind viața și activitatea întemeietorului Muzeului Etnografic al Moldovei, Ion Chelcea, documente ce provin din fondul donat în 2015 muzeului nostru de către fiul său, Prof. univ. dr. Septimiu Chelcea.

Primul document, conținând șapte pagini dactilografiate, este raportul, probabil din 1943, în urma căruia Ion Chelcea devine cel dintâi titular al Conferinței de Etnografie din cadrul Facultății de Științe a Universității din Iași. A doua consecință a acestui raport pentru Chelcea a fost însărcinarea sa cu organizarea unei instituții, numită dintru început Muzeul Etnografic al Moldovei, care să prezinte mărturiile de civilizație și cultură populară din Moldova istorică, după modelul celor care se realizaseră deja la Cluj în 1929, prin Muzeul Etnografic al Transilvaniei (de către Romulus Vuia) și la București în 1936, prin Muzeul Național al Satului (de către Dimitrie Gusti).

În acest raport, membrii comisiei prezintă activitatea științifică, didactică și organizatorică a lui Ion Chelcea, considerându-l „etnograful cel mai indicat” pentru organizarea muzeului, „instituție care până astăzi lipsește Iașului”. Printre membrii acestei comisii îl regăsim pe marele etnolog Romulus Vuia, cel care a observat interesul studentului Ion Chelcea pentru etnografie, luându-l colaborator la muzeul din Cluj, fiindu-i mai apoi și conducător științific al tezei de doctorat.

Al doilea document, intitulat *Autobiografie*, are numai patru pagini scrise de mână și face dese referiri la viața personală a lui Ion Chelcea încă din fragedă copilărie, dar și la activitatea sa profesională începută la Cluj prin anii '30. *Autobiografia* amintește inclusiv de scurta perioadă bucureșteană, încheindu-se relatări privitoare la venirea sa la Universitatea din Iași și la tot ce a găsit aici până spre anul 1950 (tocmai de aceea socotim că a fost scrisă la Iași, cândva în perioada 1950-1951). Așadar, manuscrisul prezintă amănunte inedite atât despre începuturile lui Ion Chelcea în domeniul etnografiei, cât și despre... preistoria și primii ani de existență ai muzeului nostru.

Marcel LUTIC*

RAPORT ASUPRA ACTIVITĂȚII ȘTIINȚIFICE, DIDACTICE ȘI DE ORGANIZATOR A D-LUI DR. ION CHELCEA

Dl. Dr. Ion Chelcea este bacalaureat al Liceului „Andrei Șaguna” din Brașov (1929), licențiat în istorie și geografie al Universității din Cluj (1932) și doctor în etnografie și sociologie al aceleiași Universități (1939). A studiat un semestru, la Viena, Muzeologia, Etnografia și Antropologia, primele două specialități sub conducerea etnografului *Arthur Haberlandt*, director la „Museum für Volkskunde”, iar ultima specialitate sub conducerea antropologului *Victor Lebtzelter*, directorul Muzeului de Istorie Naturală din acelaș oraș.

Dl. Dr. Ion Chelcea a îndeplinit funcțiunile de preparator, asistent și șef de lucrări la Muzeul Etnografic al Ardealului din Cluj în anii 1929-1939. În 1940, după evacuarea Universității din Cluj și a Muzeului Etnografic, este numit șef de cercetări etnografice la Institutul

* Muzeul Etnografic al Moldovei, Complexul Muzeal Național „Moldova”, Iași – România.

de Cercetări Sociale a României, iar mai apoi șef de serviciu la Institutul Central de Statistică, unde se află până în prezent.

D-sa sa este membru al Cercului de Studii Etnografice de pe lângă Muzeul Etnografic al Ardealului și membru al Societății Române de Antropologie din Cluj.

A. Activitatea științifică a Dl. Dr. Ion Chelcea

Dl. Dr. Ion Chelcea este un om de o putere de muncă puțin obișnuită. Lucrările mari, studiile mai mici, articolele, recenziile, notele și traducerile sale prezintă un număr de opere și de pagini impresionant (peste 3.000 pag.). Toate vădesc o cunoaștere solidă a domeniului vast al etnografiei materiale și folclorului și arată din partea autorului o bună pricepere în a încadra fenomenele românești în principiile generale ale disciplinei etnografice.

Autorul lor dovedește totodată că-i un bun cercetător practic, *materialist*, al problemelor etnografice, cu suficientă pregătire ajutătoare în domeniul geografiei și acel al antropologiei, în care nu numai a citit, ci a și studiat și lucrat practic. Înfățișarea grafică prin deseme și fotografii perfecte, ca și reprezentarea cartografică a răspândirii geografice a obiectelor [și] fenomenelor etnografice studiate, este nota bună, științificește *pozitivă*, a cercetării etnografice a d-lui Ion Chelcea. O accentuare și mai mare a acestei metode de lucru, pozitive, i se va impune și mai mult pe viitor, potrivit mediului științific pozitiv în care este încadrat la Universitatea din Iași, Etnografia.

Publicate – din lipsa unui organ central de etnografie la noi – în diferite reviste, lucrările d-lui Chelcea nu prezintă, firește, un egal interes pentru specialitatea Etnografiei. Considerăm ca lucrări ce pot fi luate în seamă pentru chemarea sa la Conferința de Etnografie de la Facultatea de Știință din Iași, următoarele:

1. *Grecii în colindele noastre. Un aspect al vieții sociale la noi în trecut: Grecii negustori*, Cluj, 1930;

2. *Schiță monografică asupra satului Lujerdiu – Someș*, Cluj, 1932.

Lucrarea, pe lângă material folcloric, cuprinde o bună analiză a cadrului geografic al satului, o evoluție în timp și spațiu a așezării, a formei satului și a tipului de locuință, a ocupațiilor populației și a migrațiilor acesteia. În toate aceste capitole ale lucrării, autorul caută și reușește să prindă legătura dintre om și mediu. Textul este ilustrat prin fotografii și schițe bune de locuință, stână, grupuri umane, vegetație etc. Lucrarea are valoare și etnografică și antropogeografică.

3. *Literatura monografică a satelor noastre și problemele în legătură cu studiul satului românesc*, Cluj, 1933.

Lucrarea arată cum a evoluat studiul monografic al satului românesc, scoate la iveală o bogată serie de lucrări făcute în această problemă și schițează problemele și metodele științifice ce se impun în studiul așezărilor omenești. Autorul dă dovadă că este la curent cu problemele și metodele studiului etnografic și geografic al satului, așa cum sunt preconizate acestea de etnografi și geografi de seamă străini (van Gennep, Vidal de La Blache) și români (Simion Mehedinți, Gh. Vâlsan etc.).

4. *Tipuri de cranii românești din Ardeal*. Cercetare antropologică (Ac. Rom., Mem. Secț. Șt., seria III, tom. X, Mem. 10), București, 1935.

Fără a admite în totul clasificările și identificările de tipuri făcute de autor, credem că lucrarea este totuși o contribuție antropologică, arătând totodată că autorul are oarecare pregătire și în domeniul vecin cu specialitatea lui, al Antropologiei.

5. *Muzeul Etnografic al Ardealului*, Cluj, 1937.

Această lucrare arată că autorul nu este un etnograf abstract, preocupat, ca atâția alții, numai de folklor, ci un etnograf-muzeolog, care cunoaște valoarea obiectelor materiale specifice etnicului unui popor și clasificarea lor în colecții științifice.

6. *Neam și Țară*. Pagini de etnografie și folklor (București, 1940).

Volumul acesta de 150 pagini prezintă o reunire de 23 articole, studii mai vechi ale autorului, publicate în diferite reviste între anii 1932-1939. Variația subiectelor de etnografie și folklor tratate aici arată competența autorului în toate laturile etnografiei românești. Articolele în care schițează monografiile de sate dovedesc spirit bun de observație pozitivă, pe teren, a realităților etno-geografice românești; așa-s, îndeosebi, articolele cu privire la satele Lujerdiu – Someș, Lona de Jos, Bonțida, Jucul de Jos și mai cu seamă celui consacrat satului natal, Boteni – Muscel. Aici autorul vădind, – pe lângă cunoașterea etnografiei, și o bună inițiere în probleme și metode de geografie umană, – analizează cadrul geografic, evidențiază influența mediului asupra locuitorilor și asupra ocupațiilor lor, modificarea mediului fizic de către comunitățile sătești prin genurile de viață, urmărește mișcările de populație și originea acestora din satele cercetate.

În alte capitole ale lucrării, autorul tratează problema originii și a ocupațiilor Țiganilor rudari din Muscel din Țara Oltului. Un mic studiu

este consacrat schițării caracterului psihologic al moșilor. Altul descrie Muzeul Etnografic din Viena, unde autorul se ocupă în special de obiectele din cerul [probabil cercul] etnografic carpatic, stabilind identități, diferențe, împrumuturi și contribuții originale ale poporului românesc la comoara obiectelor de civilizație materială din regiunea carpatică întregă.

7. *Țiganii aurari* („Natura”, nr. 4, an. XXXI, 6 pg).

Lucrarea este o scurtă prezentare a ocupației de culegători de aur pe care au avut-o în trecut anumite grupuri de țigani în Ardeal, Muntenia și Moldova.

8. *Creșterea vitelor în viața locuitorilor din Pătași – Borlovenii Vechi – Caraș* („Rev. Geografică Română”, 1939, fasc. I, 7 pg).

9. *Literatura populară română contra dominațiunii maghiare în Ardeal*, Cluj, 1937.

10. *Obiceiuri, credințe și colinde din satul Mada, jud. Hunedoara*, Cluj, 1932.

11. *Obicei, Comunitate sătească, Cultură populară*, Sibiu, 1938.

12. *Organizarea tradițională a tineretului în viața satelor noastre* („Revista Fundațiilor Regale”, mai 1942, pag. 340-363).

Acestea sunt lucrările *publicate* care prezintă o *contribuție științifică originală* a d-lui Chelcea la cunoașterea etnografiei poporului românesc.

Vom mai menționa, *numai*, că D-sa sa a mai scris 25 articole cu conținut variat, dar având aproape întotdeauna legături cu etnografia și folklorul. La acestea se adaugă 10 recenzii asupra unor lucrări importante etnografice străine și românești, precum și trei traduceri de lucrări etnografice și antropologice din limba germană.

Din cele arătate până aici, reese că dl. Chelcea a publicat neîntrerupt studii originale, articole, recenzii și traduceri din 1930 și până la 1942.

Lucrările publicate însă nu epuizează nici pe departe activitatea de etnograf a d-lui I. Chelcea; tocmai lucrările sale principale au rămas nepublicate din cauza evacuării Universității și Muzeului Etnografic din Cluj.

Din aceste lucrări se află sub tipar:

a. *Rudarii din Muscel. Studiu etnografic* („Arhiva pentru Știință și Reforma Socială”, București, 1942).

Comisiunea cunoaște apoi în manuscris următoarele lucrări:

b. *Monografia comunei Boteni – Muscel* (manuscris, cca. 250 pg. tip).

Este una din cele mai complete monografii de așezare rurală din câte s-au făcut la noi, studiind complect satul Boteni din punct de vedere geografic, etnografic, economic și social.

c. *Tovărășiile de feciori și fete în viața poporului roman*. Teza de doctorat, 1939, cca. 250 pagini tipar.

Lucrarea aceasta voluminoasă este consacrată studiului epocii tinereții la poporul român, din viața căruia alți etnografi de seamă de la noi au studiat *copilăria* (T. Pamfil), *nașterea*, *căsătoria* și *înmormântarea* (Marian, Sevastos). Ea completează o mare lacună în studiul vârstelor umane la români.

d. *Rudarii*. Contribuție la o enigmă etnografică (manus., cca. 140 pagini de tipar, 1941-1942).

Este o amănunțită și vastă cercetare asupra grupului de *țigani rudari*, cu privire la originea lor *țigănească* (*și nu daco-românească*, cum credeau unii), la răspândirea lor geografică în legătură mai ales cu pădurea, la ocupațiile lor de meșteșugari de obiecte casnice, de lemn etc.; locuință, port, folklor.

e. *Țigani din România*. Monografie etnografică (1941, 2 ms., 250 pg.).

Este prima monografie completă, geografică și etnografică, asupra țiganilor din România, unde până acum asupra acestei populații s-au făcut mai mult studii istorice. În ea se studiază: numărul, distribuția geografică, viața materială și spirituală a populației țigănești din întreaga țară.

B. Activitatea de organizator în domeniul muzeologiei a d-lui Ion Chelcea este atestată de dl. Profesor R. Vuia, Directorul Muzeului Etnografic al Ardealului. Credem, de acord cu colegul R. Vuia, că dl. Ion Chelcea este etnograful cel mai indicat pentru organizarea viitorului Muzeu Etnografic al Moldovei, instituție care până astăzi lipsește Iașului.

C. Activitatea didactică a d-lui Ion Chelcea s-a desfășurat, timp de 9 ani, ca preparator, asistent și șef de lucrări al Muzeului Etnografic la Seminarul de Etnografie de la Cluj. Colegul Vuia ne informează despre frumoasele calități didactice ale d-lui Chelcea, evidențiate cu ocazia ținerii ședințelor și lucrărilor seminariale.

Deci, ținând seamă de titlurile, lucrările și pregătirea etnografică, muzeologică și didactică a d-lui Dr. Ion Chelcea, Comisia, în unanimitate, recomandă chemarea d-sale la Conferința de Etnografie de la Facultatea de Științe din Iași, conf. art. 64 din Decretul Lege relativ la organizarea învățământului superior din 1942.

Prof. /ss/ Gh. Năstase
/ss/ I. G. Botez

Prof. /ss/ M. David

Prof. /ss/ Romul Vuia
/ss/ T. Morariu

* * *

AUTOBIOGRAFIE

Sunt născut în satul Boteni – Muscel în anul 1902, luna februarie, ziua 5, din părinți muncitori de pământ. Pământul pe care-l aveau părinții nu putea să hrănească cele cinci guri, câți eram în casă, și de aceea ei erau nevoiți să pue porumb pe pământ boeresc – anume pe valea Bradului, la Popescu N.

Ambii mei părinți au fost analfabeți. Școala elementară am făcut-o în sat. De mic copil mi-a plăcut cartea. Părinții însă n-au avut cu ce să mă poarte mai departe în școli. De aceea, după ce am terminat școala primară, am fost nevoit să rămân acasă (de la 12 până la 17 ani) păzind vitele altora ca să le scutesc de plata „ierbăritului” pe ale părinților. Acest lucru s-a-ntâmplat la Glică Zărnescu, pe „Suhat”. Eu am păzit mai mult de 60 de vaci dimpreună cu Floarea, fiica lui, o cretină, care mai târziu a murit.

Între timp (1912-1916), părinții m-au băgat și ca ucenic la un cojocar în sat, dar acesta mă punea la alte treburi decât la meserie: la cărat băligar cu roaba – și am fost scos de acolo, adică de la Florian Bidilică, astăzi membru de partid în sat sau, în tot cazul, cu membri de partid în familie. Tot între timp, 1912-1916, tatăl meu, fiind un om aspru, am fugit de-acasă și la Pitești am intrat ca servitor la o prăvălie, unde am stat câteva luni, neavând la mine nici un act.

În 1916, cotropitorii nemți cotropind satul natal, am luat calea pribegiei în Moldova, cu armata în retragere. La Focșani, un plut. major m-a luat ca servitor în familia sa la Panciu, unde m-am îmbolnăvit de tifos. Aci am fost tratat într-un spital militar. Știu că ofițeri medici ruși ne tratau și am scăpat. De aici am fost nevoit să fug iarăș, pentru că începuse a muri din familie și am ajuns la Nicorești, unde, ca să pot trăi,

m-am băgat slugă la o cocoană; o chema Alixandrescu... care avea o frumoasă vie, în care păzeam o vacă.

Tot la proprietăreașă era încarteruit (în 1917) și un general de brigadă, pare-mi-se Gherghiu, care avea obiceiul ca, din când în când, după masa, pe la orele 17-18, să se plimbe prin vie. Într-una din zile, pe când se plimba prin vie și pe când eu păzeam vaca, plângând de dorul mamei, mi-am luat inima-n dinți și i-am spus ce-aveam pe inimă: că dorința mea e ca să învăț carte. Trecuse mulți ani de la terminarea școlii primare: șase ani, pierduți pe ici, pe colea. Generalul, poate mișcat de stăruința mea, m-a luat și m-a dat la un regiment copil de trupă (24 Artilerie, Roman), cu scopul ca după terminarea campaniei să fiu dat la școală mai departe și, din moment ce aceasta s-a terminat, regimentul retrăgându-se la Roman, am fost dat la școală.

Dar erau dificultăți: plecasem de-acasă fără nici un act; îmi trebuia un certificat de absolvire – fapt pentru care am fost nevoit să dau examen înc-o dată, cele patru clase primare în particular, spre a mă putea înscrie la liceu. Am dat examenul și prima clasă de liceu am făcut-o la Roman, departe de casă și de ai mei. Când veneam de la școală nu găseam drept masă decât ciorba ce rămânea de la cazan. În timp ce se coceau cartofi în spuză eu repetam lecțiile de zi. Aveam însă 18 ani – putând spune că pe când alți băeți creșcuți altfel terminau liceul, eu îl începeam...

Și astfel, m-a prins armata în cl. a V-a. A trebuit deci să fac armata în termen, la rând cu ceilalți, nebeneficiind de T.R. Nu e vorbă, că m-am și eliberat cu gradul de soldat, având de armată, de atunci, oroare...

Între timp citeam tot ce puteam, dar mai ales literatură și filozofie. Un autor favorit pentru mine a fost M. Gorki. Scrierile lui, traduse pe atunci, mi-au plăcut – îndeosebi *Printre streini*, *Pe coastele Italiei*, *Căsnicia orlofilor* etc.

După armată, primul meu gând a fost să-mi continui școala – acum și ca un fel de răzbunare față de mizeria pe care am îndurat-o în armată din partea ofițerilor. De acasă nu mă puteam aștepta la ajutoare de nici un fel. Sunt nevoit să urmez particular și mă înscriu la Liceul „Andrei Șaguna” din Brașov, azi orașul Stalin. Anul 1925/26 a fost anul cel mai greu. Am fost nevoit să primesc funcția de sergent de oraș (câteva luni) până să-mi găsesc un post din care să pot trăi. Într-adevăr, în scurtă vreme intru pedagog la Școala de Meserii, tot în Brașov (1926-27).

Între timp, mergeam adesea pe la școală – audiam cursurile cu elevii ordinari, ba dădeam și teze scrise odată cu ei, ceea ce deșteptă

interesul profesorilor față de mine. Pentru silința mea sunt recomandat de ei meditator în familia muzicantului Tiberiu Brediceanu, unde m-am simțit bine.

Liceul l-am absolvit deci la Brașov, unde am luat și bacalaureatul. În 1928 puteam spune că am o diplomă la mână; puteam lua *un serviciu bun*, dar eu am preferat să mă înscriu la Universitate, lucru nu chiar așa de ușor pe acea vreme. Și aici, ca și la Brașov, se punea problema mijloacelor de trai. Un om de bine m-a numit învățător suplinitor într-un sat din fostul județ Someș, în acelaș timp detașat ca secretar la *Revizoratul Școlar* al orașului Cluj. Așa am rezolvat problema traiului.

Unde să urmez și ce să fac? Și cum demult îmi încolțise în minte o monografie a satului meu natal – dar eram lipsit de metodă; nu știam cum să fac, *deși adunase material*, și auzind că în Cluj există la Universitate o catedră de etnografie – am început să frecventez onorific seminarul de etnografie al profesorului Romul Vuia.

Din acel timp am cunoscut și pe [în manuscris este pusă, chiar înaintea numelui, o linie mai lungă] Pampu (nu demult expulsat din Franța pentru atitudinea sa progresistă), cu care ne întruneam ilegal la periferia Clujului într-o casă și ascultam pe un oarecare Viktor Drady, inițiat în tainele marxismului. Pampu e azi în București și mi s-a spus că *poate fi găsit la nr. de telefon 20069* [se cunoaște că numărul de telefon este completat ulterior].

Profesorul R. Vuia, văzând interesul meu pentru etnografie, m-a luat colaborator al său, numindu-mă mai întâiu supraveghetor în Parcul Etnografic, apoi preparator, asistent și șef de lucrări. Aci îmi găsisem climatul. Aci am stat 10 ani, 1929-1939. Paralel am urmat Facultatea de Istorie și Geografie (Litere). Aci am luat licența în istorie și geografie; aci mi-am pregătit teza de doctorat cu titlul „Tovărășiile de feciori și fete în viața poporului român” – aci mi-am luat deci doctoratul (1939). Mediului de aici datoresc conștiința de om în lume.

Ca persoane cunoscute menționez pe Ion Gavrilă, fost președinte de sindicat (într-o vreme) la învățământ; Gheorghe Vinulescu ca fost coleg de universitate, în ultimul timp (1947-48) șef de cabinet la Președinția Consiliului de Miniștri. Tot ca persoană cunoscută cu care am lucrat: Valeriu Butură, conferențiar de Geografie la Universitatea din Cluj.

În dorința mea de a mă apropia de casă – fiind multă vreme printre streini – am cerut să fiu mutat la București, la Muzeul de Artă Națională, dar secretarul general de la Culte de atunci, ... Dumitrescu,

mi-a refuzat cererea. Era în 1940! Sub cuvânt că toată lumea vrea să vie la București... Nu mi-a părut rău de refuz, ci de tonul napoleonian și de reproșul ce mi s-a făcut.

Am funcționat totuși la Institutul de Cercetări Sociale un timp f. scurt, după care, desființându-se, am fost trecut la Institutul de Statistică, unde am lucrat până în 1943, când, făcându-mi-se anumite nedreptăți în ce privește avansarea, cu prima ocazie, atunci când s-a înființat, la Iași, Conferința de Etnografie, am cerut concurs (1943); aci fiind chemat în baza activității științifice, nu m-am rezumat să răspund numai obligațiilor didactice (să țin cursuri de etnografie), ci, cunoscându-se, mai dinainte vreme, lipsa unui Muzeu Etnografic la Iași, am căutat să lucrez în această direcție.

Observându-se, cu timpul, că muzeul începe să ia forme din ce în ce mai precise, ca din senin luând ființă o bibliotecă de specialitate a Muzeului, o arhivă de folclor, obiecte de muzeu de o valoare incontestabilă, profesorul pe lângă care era atașată Conferința de Etnografie (Gh. Năstase) a căutat prin toate mijloacele să discrediteze și să minimalizeze acțiunea întreprinsă. De partea sa era pe acea vreme legea învățământului superior, care-i da dreptul să patroneze și activitatea desfășurată de mine în afară de Conferință.

Încolțise în mintea sa ideea că Muzeul să depindă de Catedra de Geografie Umană de pe lângă Universitate, ca și Conferința de Etnografie. Părerea noastră era ca muzeul să fie al Moldovei și să fie redat publicului mare; deci, o instituție de sine stătătoare și să nu figureze ca o colecție didactică restrânsă la nevoile studențimii. Lupta a fost destul de crâncenă. Posibil că din această luptă n-aș fi ieșit învingător dacă nu m-ar fi ajutat conjunctura politică: legea învățământului superior – veche – a căzut; apoi, neînțelegerile de natura aceasta nu mai erau aplanate arbitrar, având o coloratură individualistă. Cadrele partidului din localitate au avut, de altfel, atâta răgaz de vreme ca să se convingă de adevăr.

Pentru ultima perioadă a activității mele (1943-50) menționez următoarele persoane cunoscute, conferențieri la Facultatea de Geografie și Geologie: Victor Sficlea, Ion Șandru, C. Martiniuc; decan Jeanrenaud Pierre; de la Facultatea de Istorie: asistent Neamțu, D. Tudor, decan; dintre muncitori, Aglaia Rotaru.

Ion Chelcea,
Conferențiar de Etnografie